

הצפרדע הנוודת

ו. גרשין

1887

היה הייתה פעם צפרדע קרקרנית. היא חיה
בביצה, צדה יתושים וזבובים, באביב קרקרה יחד
עם החברות שלה. והייתה חיה בנחת, כמובן אם
חסידה לא הייתה במקרה תופסת אותה, וזה לא
קרה. אך קרה לה דבר לא צפוי. יום אחד היא
ישבה על בול עץ שצף על פני המים ונהנתה ממזג
האוויר הגשום.
"אך איזה מזג אוויר טוב ולח היום!" חשבה "כמה
נעים לחיות בעולם הזה!"
הגשם הרטיב את גבה המנומר והחלקלק, טיפות
דלפו על בטנה ועל רגליה, וכל זה היה כל כך נעים
שהיא כמעט וקרקרה מנחת. אך למזלה נזכרה
שעכשיו סתיו ובסתיו הצפרדעים לא מקרקרות.

לזה ישנו אביב, ואם היא תקרקר עכשיו היא עלולה
לאבד את כבודה אצל חברותיה.
לכן היא שתקה והמשיכה ליהנות.
אך פתאום נשמע באוויר צליל שריקה דקיק. זה
צליל של סוג ברווזים, שכאשר הם עפים גבוה,
הכנפיים שלהם חותכות את האוויר וכאילו שרות,
או עדיף לומר, מצפצפות "פיו-פיו-פיו". את
הברווזים בעצמם אי אפשר לראות כי הם עפים
גבוה מאוד.
הפעם הברווזים עפו בעיגול גדול, ירדו והתיישבו
ממש באותה הביצה שבה חיה הצפרדע.
"גע-גע-גע" אמר אחד מהם "לפנינו עדיין דרך
ארוכה. צריך לאכול כאן."

והצפרדע מיד הסתתרה. היא אמנם ידעה
שברווזים לא יטרפו צפרדע גדולה ושמנה כמותה,
אך בכל זאת, לכל מקרה, היא צללה תחת בול העץ
שלה. אחר כך, אחרי שישבה שם רגע, הוציאה
מהמים את פרצופה בעל עיניים בולטות. היא
רצתה מאוד לדעת לאן עפים הברווזים.
"גע-גע" אמר ברווז שני "נעשה כאן כבר קריר!
מהר דרומה! מהר דרומה!"
וכל הברווזים התחילו לגעגע בקול רם להסכמה.
"ברווזים נכבדים" העזה לומר הצפרדע "סליחה על
ההטרדה, אבל מה הוא הדרום שאליו אתם
עפים?"
והברווזים התאספו סביב הצפרדע. בהתחלה הם

חשבו לאכול אותה, אבל אחר כך החליטו
שהצפרדע גדולה מדי והיא לא תעבור בגרון. ואז
כולם התחילו לצעוק ולנפנף בכנפיים.

"בדרום טוב מאוד! עכשיו חמים שם! ושם ישנן
ביצות חמות כאלה! ואיזה תולעים! טוב מאוד
בדרום!"

הם צעקו כולם יחד וכל כך חזק שהצפרדע לא
הבינה כבר כלום. היא רק בקושי הצליחה לבקש
שיירגעו, ופנתה לאחד מהם, כזה שנראה לה
השמן והנבון ביותר, שיסביר לה מה זה דרום.
וכשזה סיפר לה על הדרום הצפרדע התלהבה

ובסוף שאלה, למען יתר זהירות:

"ויש שם הרבה זבובים ויתושים?"

"הו! עננים שלמים" ענה הברווז.

"קאר-קאר!" אמרה הצפרדע ומיד הסתכלה האם
אין בסביבה חברות, שעלולות לשמוע ולדון אותה

על קרקור בסתיו. אך היא לא יכלה להתאפק

וקרקרה עוד פעם.

"קחו אותי אתכם!"

"זה מתמיה!" קרא הברווז "איך נוכל לקחת אותך?

הרי אין לך כנפיים."

"ומתי אתם ממריאים מכאן?" שאלה הצפרדע.

"מהר מאוד, מהר מאוד!" קראו כל הברווזים

"גע-גע-גע! כאן קר מדי! דרומה! דרומה!"

"אולי תתנו לי לחשוב רק חמש דקות" אמרה

הצפרדע "תכף אחזור בוודאי אמצא משהו."

היא ירדה מהבול שעליו יושבה שוב, חזרה למים

והתחפרה עמוק בטין, כדי שדברים חיצוניים לא

יפריעו לה לחשוב. עברו חמש דקות והברווזים

התכוננו כבר להמריא, כשמהמים, קרוב לבול

שעליו יושבה בצפרדע, הופיעה הפרצוף שלה,

והבאתו היה כל כך קורנת כפי שרק פרצוף של

צפרדע יכול להיות.

"מצאתי! מצאתי!" אמרה הצפרדע "שניים מכם

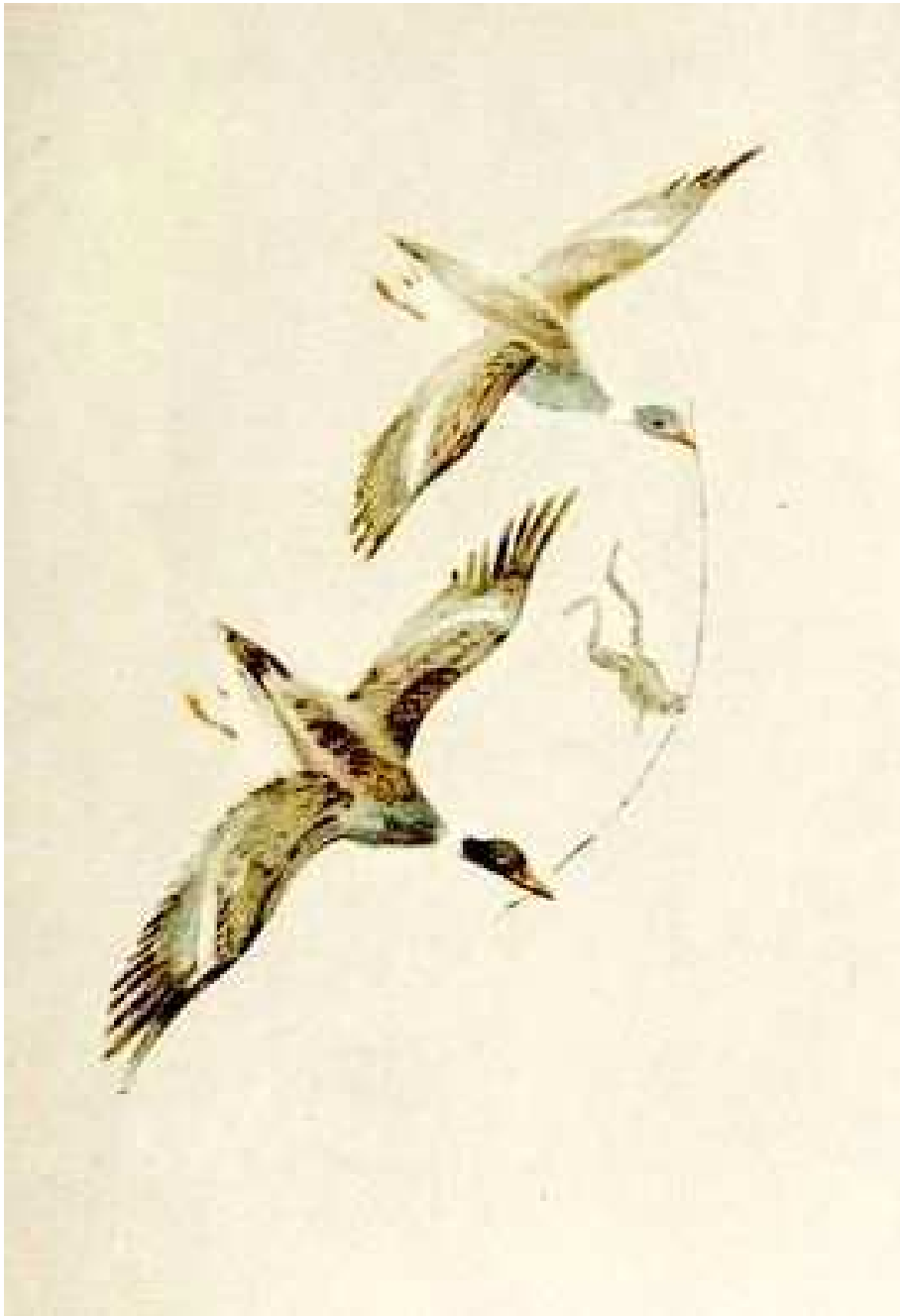
ייקחו מקל במקורות שלהם ואני אתפוס אותם

באמצע. אתם תעופו ואני אסע אתם. רק שלא

תגעגעו תוך המעוף ואני לא אקרקר, והכל יהיה

נהדר."

אמנם לשתוק ולסחוב צפרדע, אפילו קלה מאוד,

למרחק של שלושת אלפי קילומטר, אינו תפקיד קל, אך הרעיון והתבונה של הצפרדע הלהיבו כל כך את הברווזים שהם הסכימו לקחת אותה. הם החליטו להתחלף מדי פעם, ומאחר שהם היו רבים מאוד והצפרדע יחידה, המאמץ לא נראה גדול.

מהר נמצא מקל טוב וישר, שני ברווזים לקחו את הקצוות שלו במקורות, הצפרדע תפסה אותו באמצע בפה, וכל הלהקה התרוממה באוויר. נשימתה של הצפרדע כמעט נתקה כשהברווזים הערימו אותה לגובה, המקל טלטל אותה כמו ליצן מניר, והיא הדקה את לסתותיה בכל כוחה כדי לא להינתק. למטה עברו במהירות שדות, יערות,

את הלסתות על המקל. כך היא היטלטלה כל היום.
הברווזים שנשאו אותה התחלפו תוך כדי המעוף,
זרקו את המקל זה לזה, והמעברים האלה היו
מפחידים מאוד. לפעמים הצפרדע הייתה רוצה
לקרקר מפחד, ודרוש היה לה הרבה תושייה כדי
להחזיק מעמד.

בערב החבורה נעצרה בביצה כלשהי ועם הזריחה
הברווזים שוב יצאו לדרך עם הצפרדע, אך הפעם
היא תפסה את המקל עם הגב וראש קדימה ועם
הבטן אחורנית, כדי טוב יותר לראות את הנוף.
הברווזים עפו מעל שדות קצורים, מעל יערות
מצהיבים, ומעל גרנות כפריים מלאי תבואה,
שמהם נשמע קול מכות הדיש. האנשים היו

נהרות והרים, אך קשה היה לה לראות אותם, כי
כפי שתלויה הייתה על המקל, עיניה יכלו להביט
רק אחורה וכלפי מעלה, ובכל זאת היא שמחה
ונהנתה.

"כמה חכם היה מצדי להמציא את הדבר" חשבה
כל הזמן.

הברווזים, העפים אחרי הזוג המוביל שנשא אותה,
צעקו ושיבחו אותה.

"לצפרדע שלנו ראש חכם" היו אומרים "אפילו בין
הברווזים קשה למצוא כזה."

והיא רק בקושי התאפקה כדי לא להודות להם על
השבחים, אך כשנזכרה שאם רק תפתח קצת את
פיה היא תיפול מיד ארצה, הידקה עוד יותר חזק

מרגישים שמהו מוזר מתעופף מעליהם, הצביעו
על הברווזים ונפנפו בידיים. הצפרדע רצתה מאוד
להיות קרוב יותר לאדמה, להראות את עצמה
ולשמוע מה אומרים עליה. בערב, בהפסקה הבאה
של המסע, אמרה:
"האם אתם חייבים לעוף כל כך גבוה? אני מפחדת
ליפול מהגובה במקרה שראשי יסתחרר."
והברווזים טובי הלב הבטיחו לה לעוף יותר נמוך.
למחרת הם עפו בגובה שבו ניתן היה לשמוע את
הקולות מהארץ.
"ראו! ראו!" קראו ילדים בכפר אחד "הברווזים
מעיפים צפרדע!"
הצפרדע שמעה זאת ולבה התמלא גאווה.

"ראו! ראו!" קראו מבוגרים בכפר שני "עוד לא
ראינו משהו כזה!"
"האם הם יודעים שזאת ההמצאה שלי ולא של
הברווזים?" חשבה הצפרדע.
"ראו! ראו!" קראו בכפר שלישי "איזה פלא! של מי
הרעיון הזה?"
וכאן הצפרדע כבר לא יכלה להתאפק. היא שכחה
את מצבה וקראה בכל הכוח:
"זו אני! אני!"
המקל נשמט מפיה ועם צעקה הזו היא התחילה
ליפול על הארץ. הברווזים צעקו בקול גדול ואחד
מהם רצה לתפוס את הנוודדת המסכנה אבל
החטיא ולא הצליח. הצפרדע הניעה את כל ארבעת

רגליה והייתה מתרסקת על הארץ, אך מאחר
שהברווזים עפ מהר מאוד היא לא נפלה ישר
למקום שמעליו נתנה את צעקתה וששם הייתה
אדמה קשה, אלא עפה קצת רחוק יותר, וזה היה
מזלה הגדול. כי בסוף היא נפלה לתוך בריכה
מזהמת שבקצה הכפר.
היא מהר מאוד הרימה את ראשה מהמים ומיד
קראה שוב בפה פעור:
"זו אני! אני המצאתי!"
אך בסביבתה לא ראתה נפש חיה. הצפרדעים
המקומיות, שנבהלו מהרעש הפתאומי, הסתתרו
מהר במים. וכשהתחילו לצאת מהם שוב, הסתכלו
בהפתעה רבה על האורחת החדשה.

ומאוד הצטערו וריחמו עליה.

והיא התחילה לספר להן על המסע הנפלא שלה, ואיך חשבה במשך כל חייה ובסוף המציאה שיטה חדשה ומיוחדת של נסיעה על ברווזים. היא סיפרה שאלה היו ברווזים מיוחדים שלה, ושהם נושאים אותה מתי היא רק רוצה. וסיפרה עוד איך בילתה בדרום הנפלא, ששם טוב כל כך, שנמצאות שם ביצות חמות יפות, ושם הרבה זבובים ויתושים מתוקים וטעימים.

"באתי אליכן כדי לראות איך אתן חיות כאן" אמרה "אשאר אצלכן עד האביב, עד שיחזרו הברווזים שלי שאותם שחררתי בינתיים."

אך הברווזים כבר לא חזרו. הם היו בטוחים שהצפרדע המקרקרת שלהם נהרגה על האדמה,